

Senátorka Žáková iniciovala betlém z příbramské věznice v Senátu

Betlém z příbramské věznice zdobí prostory Senátu České republiky. Stalo se tak na popud senátorky Hany Žákové, která v tomto orgánu zastupuje Třebíčsko.

Jak se dostal do Senátu betlém z příbramské věznice?

Příběh, který se vám zde budu snažit odvyprávět, má svůj počátek v loňském roce, tedy v roce 2019. Tehdy mě oslovila Oblastní charita Třebíč, jmenovitě paní Helena Marečková, zda bych nepřevzala záštitu nad odbornou konferencí na téma: „Kde se bere recidiva a jak na ni?“. Pokud mi alespoň trochu dávají témata smysl, tak se ráda zapojuji a neodmítám pomoci. Musím se přiznat, že až do samého závěru jsem byla jediným politikem, který neodešel, nespěchal a rozhodně to nebylo z povinnosti.

Co vás nejvíce upoutalo?

Jednotlivé bloky expertů z vězeňské služby a neziskových organizací a workshopy se zkušenými sociálními kurátory mě doslova vtáhly do nelehké a bohužel téměř neviditelné práce těchto úžasných lidí. Na konferenci jsem měla příležitost seznámit se s mnoha z nich, ale jedno seznámení a dnes již mohu říci přátelství, rozhodně nezapomenu. Vystoupení vězeňské kaplanky paní Venduly Glancové z příbramské věznice mě podnítilo k aktivitě a hledání cesty, jak pomoci.

Měla jste tedy představu, jak pomoci?

Vše se seběhlo poměrně rychle. Konference se v Třebíči uskutečnila 17. října a už 20. listopadu jsem na pozvání paní kaplanky navštívila příbramskou věznici. Nevím, kdo z vás měl kdy příležitost navštívit vězňice, ale pro mě to byla první zkušenost. Velmi obsáhle jsem se již o ní informovala v loňském roce, tak se nyní budu snažit přejít k samé podstatě příběhu nádherného betlému.

DÍKY senátorce Haně Žákové se i Senát může pochlubit svým betlémem.

Foto: archiv H. Žákové

Tam jste dostala už konkrétní vizi?

Při prohlídce vězeňských prostor jsem mimo jiné shlédla keramickou dílnu určenou pro aktivity odsouzených a v ní byl právě dokončený betlém pro poutní kostel Svaté Hory u Příbrami. Dlouho jsem se nemohla odpoutat od tohoto krásného a nebojím se říci uměleckého díla. Když jsem následně hovořila s odsouzenými, tak jsem jim děkovala za úžasný počin a rozpovídala jsem se o mé touze jednou pořádně betlém do Senátu. Povídání s odsouzenými, sociálními pracovníky i vedením věznice velmi rychle uteklo a ani jsem nepostřehla, že jsem zde strávila tolik času.

Ten rok se mi ve spolupráci s paní kancléřkou, která má pochopení pro mé nápady, podařilo poprvé v jedna-

cím sále umístit vánoční stromček. S kolegy a kolegy jsme ho nazdobili perníčky z Třebíčska a já jim tímto děkuji za zapojení a sounáležitost. Ovšem myšlenka na betlém mě neopustila.

Co následovalo?

Ani ve snu by mě nenapadlo, že moje návštěva natolik ovlivní odsouzené, že se rozhodnou betlém pro Senát vytvořit. Když mi paní kaplanka koncem srpna letošního roku telefonovala a oznámila mi, že betlém pro Senát bude na konci září k vyzvednutí, tak jsem jen nevěřičně se slzami v očích hledala slova, jak co nejvroucněji poděkovat a zároveň se ujistit, že se nejedná o žert. Vzhledem k aktuální situaci neby-

lo předání betlému vůbec jednoduché. Sen a zasetá myšlenka o betlému v tomto případě padly na úrodnou půdu a od 26. listopadu 2020 má i Senát svůj první betlém, a to doslova betlém s příběhem.

Co byste chtěla sdělit závěrem?

Ještě jednou děkuji všem, kteří stáli u jeho zrodu a které jsem měla tu čest a možnost na cestě k betlému (či do betléma) potkat. Děkuji, že odvádíte s odsouzenými veliký kus práce. Vyvést člověka z cesty temnoty a beznaděje k cestě světla, víře a především naději, je obrovský dar. Kéž vás nikdy neopustí. Betlém je hmatatelným důkazem a darem vaší nikdy nekončící práce. Bůh vám žehnej.

Zimní radovánky a sněhová válka

Zimy mého dětství byly opravdovými zimami, takže se bruslilo na rybnících a jen zhýčkaní jedinci na zimním stadionu. Na sídlišti v třebíčské čtvrti Horka-Domky dospěláci pro děti připravili ledovou plochu mezi panelovými domy na pískovém podkladu a my, děti z vesnice, jsme tak trochu záviděly svým kolegům ze školy, že ihned po příchodu ze školy mohou nazout brusle a věnovat se této zimní radovánce. My musely do Stříteže ujít dva kilometry a teprve potom jsme se mohly věnovat zimním sportům.

Musím jen říci, že jsme chodily do školy, které se jmenovala stejně jako náměstí Základní škola Osvození. Nevím, zda toto prostranství někdo v minulosti osvobodil či dokonce školu, jedno ale bylo pravda, že jsme se těšily na osvobození od výuky v době prázdnin. Měly jsme troje, ty hlavní, dvouměsíční, vánoční a pololetní, po předání pololetního vysvědčení.

Měly jsme radost i z prázdnin uhelných, kdy zcela selhala za minulého režimu dodávka tohoto produktu do školní kotelny, což nás samozřejmě těšilo, méně nás těšily prázdniny chřipkové, kdy mnohé z nás děti

uléhaly do postelí s horečkami a posmrkáváním. To jen na dokreslení, že i my jsme v šedesátých letech minulého století měly zdravotní prázdniny, trvaly tak čtrnáct dní a nemusely jsme se samozřejmě potýkat s distanční výukou.

V té době nebyly počítače k dispozici, takže jsme oboje prázdniny mohly trávit v klidu a nemusely sledovat obrazovku, maximálně u televizorů, pokud právě režim nevyhlásil večer černou hodinku, tudíž proud nevypnul, protože ani elektrárny neměly uhlí nazbyt.

Tak plynul čas...

Nutno podotknout, že minulý režim sliboval pouze to, že poručí větru dešti, ale o mrazu se v jeho slibech nic nemluvalo a tudíž vlastně bylo vše v pořádku. Všude kolem nás v zimě byl sníh. Kupy sněhu. To nás svádělo i ke koulovým bitvám. Kdo vyprovokoval tu, o které vám budu vyprávět, opravdu nevím.

Jedno je pravda, že zpočátku probíhala regulérně, protože na stranu nás, Střítežáků, se postavili i někte-

ří naši spolužáci. Do bitvy jsem se zapojil i já, už tehdy vzhledem k mé tělesné konstituci pacifista, takže když někdo z vyspělejších spolužáků silněji fouknul, odlétl jsem na deset metrů.

Jak už jsem řekl, bitva začala spravedlivě zhruba se stejným počtem bojovníků na obou stranách. Postupně si ale Třebíčáci uvědomili, že není dobré, aby bojovali proti sobě a jejich sněhové koule se stále častěji začaly obracet proti nám, Střítežákům. Musím podotknout, že jsme byli čtyři a brzy se na nás valila značná přesila městských bojovníků převážně z nedávno postaveného sídliště.

Co nám zbývalo? Vydali jsme se na ústup přes pole, areál Hvězda zdaleka nebyl ani v plánech tehdejšího vedení města stejně jako přilehlé markety. Ku cti třebíčských bojovníků lze říci, že nás nepronásledovali, spokojili se s tím, že jsme se brodili v metrové vrstvě sněhu přes pole. Není divu, že jsem přišel domů obalený sněhem jako sněhulák a maminka mě rozehrávala u kamen, že jsem to odpodle ne na žádné zimní radovánky opravdu neměl náladu.

Antonín Zvěřina